

om, at man ved beregning af konjunkturtillægget anvender det fulde fradrag for grundbeløb op til 1 kr. (Ændringsforslag nr. 4).

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af finansministeren stillede ændringsforslag, hvoraf de under nr. 1, 7—8, 12—13, 16—20 og 23 anførte er tiltrådt af et flertal, subsidiært af udvalgets øvrige medlemmer og de under nr. 4, 10, 21 og 23 anførte af nævnte mindretal, subsidiært eller mere subsidiært af udvalgets øvrige medlemmer.

Et *andet mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) henviser principielt til indledningen i venstres og det konservative folkepartis mindretalsudtalelse i den betænkning, der blev afgivet af folketingets udvalg den 30. marts 1949, hvori det påpeges, at loven om grundstigningsskyld af 20. maj 1933 ikke på rationel måde har løst beskatningsspørgsmålet omkring de samfundsskabte værdier, men tværtimod i flere henseender har virket imod sin hensigt.

Mindretallet erkender, at der i det i denne samling fremsatte selvstændige forslag i flere henseender er taget hensyn til de i fjor rejste indvendinger, således som de fremkom under det da fremsatte lovforslags behandling i de to ting. Det erkendes også, at der i flere tilfælde er taget hensyn til de fra sagkyndig side fremsatte henstillinger og indvendinger.

Under behandlingen af lovforslaget i udvalget er der yderligere — også på mindretallets initiativ — opnået forbedringer, men disse idelige ændringer viser bedre end noget andet, hvilket vanskeligt og uoverskueligt område man her bevæger sig på.

Mindretallet kan derfor ikke tage medansvar for lovforslaget i den af første mindretal foreslåede skikkelse, men ønsker yderligere udover de i udvalget tiltrådte ændringer at stille ændringsforslag til mildelse af lovens virkninger.

1) Mindretallet må således fastholde fejlmarginstillægget på 10 pct., fordi det vil afbøde de fejl og uligheder, der er og altid vil fremkomme i vurderingerne landet over.

2) Bestemmelsen i den bestående lov om grundværdistigningsskyld § 4, 3. pkt. (beregningen af konjunkturtillægget), vil — efter den bebudede forhøjelse af grundværdierne ved 10. alm. vurdering — i mange tilfælde medføre, at den almindelige konjunkturstigning både i by- og landdistrikter vil blive pålagt grundværdistigningsskyld. Da dette ubetinget er imod hele denne lovgivnings ånd og hensigt, foreslår man til imødegåelse deraf, at konjunkturtillægget ved 10. alm. vurdering beregnes uden afkortning. Mindretallet må meget beklage, at man i udvalget kun delvis har fået tilslutning til dette synspunkt.

3) Ændringen til § 7 er foreslået under hensyn til det almindelige usikkerhedsmoment og for at levne en så bred margin, at også den private udstykning med tilhørende byggeri kan få muligheder indenfor den almindelige samfundsmæssige udvikling. Derfor foreslår man den almindelige afgiftspligtige grundværdistigning reduceret med $\frac{2}{5}$ i stedet for $\frac{1}{5}$, hvorved afgiftsprocenten bliver 2,4 af den reducerede stigning.

Da det forekommer urimeligt, at der skal betales almindelig grundskyldsafgift af værdier, der ikke er reelle eller realisable og som derfor er fritaget for værdistigningsafgift, foreslår mindretallet at der også gives fritagelse for grundskyldsafgiften af den del af grundværdien, der i henhold til § 9 og § 20, stk. 2, fritages for stigningsafgift.

Endvidere finder mindretallet det urimeligt, at de mange, der — ofte ved store afsavn — har skaffet sig en sommerbolig, for at deres børn kan være på landet i ferie, skal tvinges bort fra disse sundhedsskabende boliger, fordi der efter købet er sket en stigning. Man foreslår, at der her ydes samme fritagelse i en ejers levetid, som gives for almindelige tofamiliehuse derved, at ordet helårsbeboelse i § 20 ændres til beboelse.

Endelig finder man det urimeligt at gøre social forskel ved fritagelse for grundstigningsskyld, således som regeringsforslaget gør i § 20 for ved tofamiliehuse at